

Voor den Antwerpenaar zijn alle dooden helden, die nooit sterven kunnen. Er is iets onverwoestbaar in 't goed humeur, in de levensdrift van den Sinjoor.

Daar hebt gij de processies. Ge moet die liefst gaan zien in de ouwe stad, aan de Minderbroedersrui, aan 't Gat van Gibraltar, als ze voorbij de pomp van St. Joannes Nepomucenus trekt, en de koralen van de Jezuïetenkerk het *Tantum ergo sacramentum* aanheffen. O die breede decoratieve zwenking van de Keizerstraat! Terwijl de klok gezapig door den Zondagvrede bimbant, zijn de menschen druk bezig zand en bloemen te strooien op de kasseien, de gevels sieren ze met flambouwen en dikke bloemengarven.

Aan de open ramen prijken kruisbeelden, met aangestoken kaarsen ervoor, en bloemen. De wierook walmt op. Daar komt in de processie een rosse kerel aan, een heele lange, die op zijn kopergele tuba een solo afgeeft: het Magnificat. En daar is gesingel van rinkelbellen. Over heel 't gedoe van priesters, aangedaan als gouden torren, missedienders in witte hemden boven roode rokken, en de kerkmeesters met hun bruin-gebrande oliekoppen, zweeft, citroengeel, en blank, de bleeke pauselijke vlag, die aan de huizen hangt: Antwerpen is katholiek, het is nog Spaansch....

En dan hadt ge vroeger de ommegangen, met den Walvisch, van waar Cupido met zijn spuit op de koppen der menigte spoot, den Reus en de Reuzin. En de landjuweelen en de lichtstoeten.

Hoe wilt ge, dat de Antwerpenaar den tijd vinde om somber en zwaar-tillend te wezen?....

Ik zou u Antwerpen nog moeten beschrijven in verkiezingstijden; de leute der bewogen meetings, waar flink gebatterd wordt en gescholden, en daarna de ruiten der tegenstrevers worden uitgegooid....

Maar ik denk er niet aan. Ik wil enkel maar zeggen, dat de stad der Schelde en van den Lievevrouwetoren, van Vogelenmarkt, St. Andries- en Schipperskwartier, de stad der schepen en der breede natiepaarden, de stad der stoeten, der bestendige festivals en die van de groote branden — dat deze leuke stad er een is, waar het leven doorgaans dragelijk is, het is er goed om te leven, als ge geen azijnbrouwer of muggenzifter verlangt te heeten. Wij zullen die uitgelaten stad, die haar innerlijke gezondheid moet uitvieren in blijdschap, niet vernielen, of laten vernielen of bederven, we zullen haar hoog houden, onze innige liefde eraan geven, als aan de zuiverste uitdrukking van onzen aangeboren natuurlijken levenszin. Antwerpen is een hulde aan 't leven. Wij zullen, als we niet ondankbaar willen zijn, onszelven eventjes, in den bil nijpen, en zeggen: „gelukkig vleeschke, ge behoort aan eenen Antwerpenaar!”
